

TRÊN ĐỜI NÀY, THỨ GÌ LÀ KHÓ CÓ ĐƯỢC NHẤT? ✨

Có ba vị tỳ kheo thảo luận vấn đề: “Trên đời này thứ gì là khó được nhất?”

Vị tỳ kheo thứ nhất nói: “Trên đời khó được nhất là có mãi tuổi thanh xuân, khoẻ mạnh và trường thọ. Một người cho dù có gia tài của cải tiền tỉ, nhưng khi bệnh tật già nua tới, cũng không thụ hưởng được những niềm vui của đời.”

Vị tỳ kheo thứ hai nói: “Trên đời điều khó được nhất là có người bạn tri kỷ, có thể cùng nhau chia sẻ hoạn nạn. Một người dù cho quyền cao chức trọng đến đâu, nếu không có lấy một người bạn chân thành bên cạnh, quạnh hờu cô đơn, chẳng khác nào đoá hoa mà mất đi hương thơm, không có ong bướm vòng quanh.”

Vị tỳ kheo thứ ba nói: “Tôi nhận thấy thứ khó được nhất là họ hàng quyến thuộc hoà hợp mỹ mãn. Nếu một người có thân thể khoẻ mạnh, có bạn tốt tri kỷ nhưng họ hàng quyến thuộc tranh đấu bất hòa, thì có ích gì? Cuộc sống mỗi ngày giống như ở địa ngục trần gian, muốn thoát ra mà không biết đến khi nào.”

Phật Đà nghe ba vị tỳ kheo luận nghị xong, liền quyết định triệu tập đại chúng. Lúc này tiết trời đang độ mùa thu, gió thu nhẹ thổi, cỏ cây xanh tươi khoáng dã, không khí thanh khoáng sáng khoái lòng người. Phật Đà nói với các chư vị tỳ kheo: “Trên thế gian này thứ gì là khó được nhất? Không phải khoẻ mạnh trường thọ, không phải bạn bè tri tâm, cũng chẳng phải thân quyến hoà hợp. Ta kể một câu chuyện cho các vị nghe:

🐢 Ở đại trung hải, có một con rùa mù, mệnh thọ của nó vô lượng kiếp số, trải qua thiên bách ức thương hải tang điền (trăm ngàn năm bãi bể nương dâu). Bình thường nó lặn sâu nghìn trượng tận dưới lòng đại dương, trăm năm mới nổi lên mặt nước một lần. Lại có một cây gỗ nổi trên mặt nước, bên trong có một cái lỗ hổng, theo gió và sóng biển mà trôi dạt. Rùa mù trăm năm mới nổi lên mặt nước một lần, để gặp được cây gỗ nổi thì đã là kỳ tích, huống hồ hôm nay lại gặp đúng cây gỗ có lỗ hổng, chớ nó vào bờ? Rùa mù gặp gỗ rỗng, hơn cả cơ hội ngàn vạn năm có một, nhưng đối với sinh mệnh trôi nổi

trong luân hồi mà nói, muốn có được thân người còn khó hơn rùa mù được vào bờ cả vạn lần!”

Đức Phật dóm lấy một nắm đất trên mặt đất, mở bàn tay ra, nói với các tỳ kheo: “Chúng sinh được thân người như đất trên lòng bàn tay ta, chúng sinh chẳng được thân người như đất trên khắp đại địa cầu. Cái gì khó được nhất? Chính là thân người!”

△Một khi đã mất thân này, vạn kiếp khó có lại được, đây không phải chỉ là lời dạy của kinh Phật cổ xưa mà còn là nhận thức không thể thiếu trong cuộc sống của sinh mệnh chúng ta, giúp chúng ta quý tiếc thân người, trân trọng nhân duyên đương tại. Cái gì khó được nhất? Thân người khó được nhất. Con người là anh linh của vạn vật, cũng chỉ có người có thể tu luyện, có thể tu thành Phật, tu thành Đạo. Cho nên cần trân quý cơ duyên này. Danh lợi là không mang theo đi được, chúng ta khi đến cõi đời này với hai bàn tay trắng, khi rời khỏi nơi đây tay trắng vẫn hoàn trắng tay mà thôi. Vậy mà còn mê lạc trong thế gian, vì danh vì lợi mà theo đuổi đến cùng, lại càng tạo thêm nhiều nghiệp lực tội lỗi, thiện – ác tất có báo ứng đó là đạo lý của trời, cứ như vậy càng khiến cho đời sau thêm nhiều khổ nạn. Hãy trân trọng hiện tại, tuân theo chính pháp, phẫn bốn quy chân mới là mục đích chân chính để làm người.

- Việt Đại Kỳ Nguyên